

SPOROČILO ZA MEDIJE št. 208/22

Luxembourg, 21. december 2022

Sodbi Splošnega sodišča v zadevah T-260/21 | E. Breuninger/Komisija in T-306/21 | Falke/Komisija

Splošno sodišče je zavrnilo tožbi podjetij Breuninger in Falke zoper sklep Komisije o odobritvi pomoči, ki jo je Nemčija dodelila podjetjem, ki so v okviru pandemije covida-19 utrpela vsaj 30-odstotno izgubo svojega prometa

Sklep Komisije ne krši niti načela sorazmernosti niti načela enakega obravnavanja

Nemčija je 17. novembra 2020 Evropski komisiji priglasila shemo pomoči, katere namen je zagotoviti podporo podjetjem za njihove nekrite fiksne stroške, v okviru pandemije covida-19, na njenem ozemlju. Na podlagi te sheme je bilo podjetjem, ki so v referenčnem obdobju utrpela vsaj 30-odstotno izgubo svojega prometa, mogoče dodeliti pomoči v višini do 3 milijonov EUR.

Komisija je ob sklicevanju na svoje sporočilo o začasnem okviru za ukrepe državne pomoči v podporo gospodarstvu ob izbruhu covida-19¹ priglašeno shemo na podlagi člena 107(3)(b) PDEU razglasila za združljivo z notranjim trgovom.² Na podlagi te določbe se lahko pomoči za odpravljanje resne motnje v gospodarstvu države članice pod določenimi pogoji štejejo za združljive z notranjim trgovom.

Nemčija je 2. februarja 2021 Komisiji priglasila spremembo svoje sheme pomoči, in sicer zvišanje zgornje meje pomoči na 10 milijonov EUR na podjetje ter njeno podaljšanje do 31. decembra 2021. To spremembo, ki je odražala različne spremembe, ki jih je Komisija vnesla v začasni okvir, je slednja odobrila 12. februarja 2021.³

Nemški družbi E. Breuninger GmbH & Co. in Falke KGaA sta vložili tožbi za razglasitev ničnosti sklepa Komisije, kakor je bil spremenjen, o razglasitvi nemške sheme pomoči za združljivo z notranjim trgovom (v nadaljevanju: izpodbijani sklep). Splošno sodišče je ti tožbi zavrnilo in med drugim pojasnilo obseg nadzora sorazmernosti sklepov, ki jih Komisija sprejme na podlagi člena 107(3)(b) PDEU.

Presoja Splošnega sodišča

Splošno sodišče je, na prvem mestu, preučilo zakonitost izpodbijanega sklepa glede na člen 107(3)(b) PDEU.

Tožeči stranki sta v zvezi s tem trdili, da je Komisija kršila načeli sorazmernosti in enakega obravnavanja s tem, da je

¹ Sporočilo Komisije z dne 19. marca 2020 o začasnem okviru za ukrepe državne pomoči v podporo gospodarstvu ob izbruhu COVID-19 (UL 2020, C 91 I, str. 1, v nadaljevanju: začasni okvir), ki je bilo prvič spremenjeno 3. aprila 2020 (UL 2020, C 112 I, str. 1), drugič 8. maja 2020 (UL 2020, C 164, str. 3), tretjič 29. junija 2020 (UL 2020, C 218, str. 3), četrtič 13. oktobra 2020 (UL 2020, C 340 I, str. 1) in petič 28. januarja 2021 (UL 2021, C 34, str. 6).

² Sklep Komisije C(2020) 8318 final z dne 20. novembra 2020 o državnih pomoči SA.59289 (2020/N) – Nemčija COVID-19 – Podpora za nekrite fiksne stroške (UL 2022, C 124, str. 1).

³ Sklep Komisije C(2021) 1066 final z dne 12. februarja 2021 o državnih pomoči SA.61744 (2021/N) – Kolektivna priglasitev spremembe, ki se nanaša na prilagoditev shem pomoči, odobrenih na podlagi začasnega okvira, zlasti po peti spremembi začasnega okvira (UL 2021, C 77, str. 18).

odobrila merilo za upravičenost, določeno z nemško shemo pomoči. V skladu z navedenim merilom je bil dostop do sheme pomoči pridržan za podjetja, ki so v referenčnem obdobju utrpela vsaj 30-odstotno izgubo svojega prometa v primerjavi z istim obdobjem v letu 2019.

Splošno sodišče je najprej zavrnilo ugovor nedopustnosti, ki ga je podala Komisija in ki se nanaša na to, da je bilo v izpodbijanem sklepu pravilno uporabljeno merilo za upravičenost iz točke 87 začasnega okvira, katerega veljavnosti naj tožeči stranki ne bi izpodbijali. V zvezi s tem iz sodne prakse res izhaja, da lahko spoštovanje domneve zakonitosti pravnih aktov Unije prepreči preučitev utemeljenosti sklepa, ki pomeni zgolj uporabo splošnega dokončnega akta, ki ima zavezujoče pravne učinke za tretje osebe, kadar veljavnost tega splošnega akta ni bila izpodbijana. Vendar to ne velja, kadar Komisija, kot v obravnavani zadevi, uporabi pravila ravnanja, ki jih je sprejela za omejitev izvajanja svoje diskrecijske pravice v okviru uporabe člena 107(3) PDEU in ki sama po sebi nimajo zavezujočih pravnih učinkov.

Glede skladnosti merila za upravičenost – določenega z nemško shemo pomoči in odobrenega z izpodbijanim sklepom – z načelom sorazmernosti je Splošno sodišče opozorilo, da morajo biti za to, da je z ukrepom spoštovano to načelo, podane tri komponente. Prva komponenta se nanaša na njegovo ustreznost, in sicer njegovo primernost za doseganje legitimnega cilja, za katerega si prizadeva. Druga komponenta se nanaša na njegovo nujnost in pomeni, da navedenega legitimnega cilja ni mogoče doseči z manj zavezujočimi, vendar enako primernimi ukrepi. Nazadnje, tretja komponenta se nanaša na sorazmernost ukrepa, in sicer ne sme povzročati nevšečnosti, ki bi bile nesorazmerne glede na zastavljene cilje.

V zvezi z očitkom, ki se nanaša na kršitev načela enakega obravnavanja, je Splošno sodišče poleg tega poudarilo, da okoliščina, da je zaradi merila za upravičenost do nemške sheme pomoči, ki temelji na izgubi prometa, ki se presoja na ravni zadevnih podjetij, prišlo do različnega obravnavanja podjetij glede na to, ali je pandemija covid-19 vplivala na vse ali le na del njihovih dejavnosti, še ne pomeni, da je to merilo nezakonito. Nasprotno pa je treba preveriti, ali je to različno obravnavanje glede na člen 107(3)(b) PDEU upravičeno, kar pomeni, da je navedeno merilo primerno, nujno in sorazmerno za odpravljanje resne motnje v gospodarstvu zadevne države članice. Tako se očitek, ki se nanaša na kršitev načela enakega obravnavanja, v bistvu prekriva z očitki, ki se nanašajo na kršitev načela sorazmernosti v njegovih različnih delih.

Splošno sodišče je po teh pojasnilih zavrnilo različne očitke, s katerimi se izpodbija primernost, nujnost in sorazmernost merila za upravičenost do sheme pomoči, odobrene z izpodbijanim sklepom.

Splošno sodišče je v tem okviru zlasti poudarilo, da tožeči stranki sicer lahko izpodbijata nujnost navedenega merila za upravičenost, ki izhaja iz začasnega okvira, tako da predlagata alternativno merilo, ki ga je Komisija uporabila v drugih sklepih, vendar bi bilo mogoče takemu očitku ugoditi le, če bi to alternativno merilo očitno kazalo na to, da je izpodbijano merilo za upravičenost nepotrebno. Poleg tega naj bi imel predlog tožečih strank, da se kot alternativno merilo za upravičenost upoštevajo izgube, nastale na področjih dejavnosti, ki jih je prizadela pandemija covid-19, ne da bi se upošteval položaj zadevnega podjetja v celoti, za Nemčijo večje proračunske posledice od posledic, ki izhajajo iz merila za upravičenost, ki ga je sprejela Komisija. Tako je treba ugotoviti, da alternativno merilo, ki sta ga predlagali tožeči stranki, ni „enako primeren“ ukrep, s katerim bi bilo mogoče dokazati, da merilo za upravičenost, ki ga je uporabila Komisija, ni nujno.

Glede omejevalnih učinkov na konkurenco, ki naj bi jih po mnenju tožečih strank **merilo za upravičenost do odobrene sheme pomoči** povzročilo podjetjem, pri katerih je pandemija covid-19 vplivala le na nekatere dejavnosti in ki bi zato morala nekatera od svojih sredstev iz dejavnosti, ki jih pandemija ni prizadela, nameniti financiranju prizadetih dejavnosti, je Splošno sodišče ugotovilo, da to merilo **v nobenem primeru ne ustvarja omejevalnih učinkov na konkurenco, ki so očitno nesorazmerni glede na cilj, ki se želi doseči z nemško shemo pomoči, da se zagotovi trajnost podjetij, ki jih je prizadela pandemija covid-19.**

Poleg tega v nasprotju s tem, kar trdita tožeči stranki, tudi ni mogoče ugotoviti, da je Komisija kršila svojo obveznost individualne preiskave priglašene sheme pomoči. Tožeči stranki v zvezi s tem nista dokazali, da obstajajo izjemne

okolščine v povezavi z odobreno shemo pomoči, ki bi upravičevale, da Komisija v izpodbijanem sklepu ne uporabi merila za upravičenost, ki je določeno v začasnem okviru.

Na drugem mestu, Splošno sodišče je zavrnilo tudi tožbeni razlog tožečih strank, ki se nanaša na kršitev člena 108(2) PDEU. Tožeči stranki sta v bistvu trdili, da je Komisija s tem, da je potrdila priglašeno shemo pomoči, ne da bi začela formalni postopek preiskave, kršila procesne pravice, ki jih imata tožeči stranki na podlagi te določbe.

Splošno sodišče je v zvezi s tem poudarilo, da je ta tožbeni razlog dejansko podreden, če Splošno sodišče ne bi preučilo očitkov v zvezi z utemeljenostjo presoje priglašene sheme pomoči. Ker pa so bili ti očitki preučeni, je ta tožbeni razlog brezpredmeten. Poleg tega ta tožbeni razlog, ker dosledno povzema trditve, navedene v okviru očitkov, ki se nanašajo na utemeljenost presoje pomoči, nima samostojne vsebine.

Glede na te ugotovitve **je Splošno sodišče tožbi tožečih strank zavrnilo.**

OBVESTILO: Namen ničnostne tožbe je razveljavitev ali razglasitev ničnosti aktov institucij Unije, ki so v nasprotju s pravom Unije. Države članice, evropske institucije in posamezniki lahko pod nekaterimi pogoji pri Sodišču ali Splošnem sodišču vložijo ničnostno tožbo. Če je ta utemeljena, se akt razveljavi ali razglasi za ničen. Zadevna institucija mora zapolniti morebitno pravno praznino, ki nastane z razveljavitvijo ali razglasitvijo ničnosti akta.

OBVESTILO: Pri Sodišču je mogoče zoper sodbo ali sklep Splošnega sodišča vložiti pritožbo, omejeno na pravna vprašanja, v roku dveh mesecev in desetih dni od vročitve.

Neuradni dokument za medije, ki Splošnega sodišča ne zavezuje.

Celotno besedilo sodb ([T-260/21](#) in [T-306/21](#)) je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Jaroslaw Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Ostanite povezani!

